Monika Meglić: *Sjenke radosti*

Negdje između sjećanja i sna, između onoga što se dogodilo i onoga što smo možda nekad samo zamislili, nastaju slike Monike Meglić. Umjetnica polazi od iskustava ranog djetinjstva i svakodnevnih događaja, od onoga što ne pamtimo nužno kao cjelovite priče, već kao boje, mirise, zvukove, razgovore. Iz takvih se fragmenata gradi čitav osobni slikarski svijet, ali istodobno i prostor kolektivnog iskustva – iskustva dječje igre, spontanosti i neobuzdane kreativnosti, trenutka kada stvarnost još nije čvrsto odvojena od mašte.

Meglić slika uljem na platnu, najčešće u srednjim i većim formatima, gradeći guste, koloristički intenzivne površine. Njezin se slikarski jezik kreće između ekspresivnog slikarstva i ilustracije, s elementima gotovo naivnog dječjeg crteža. Poteze odlikuju crtačka neposrednost i zaigranost, ali i pažnja prema detalju. Naivnost pritom nije tek formalno sredstvo, nego način gledanja – otvoren i neposredan, ponekad spreman stvarnost preoblikovati prema logici imaginacije.

U *Sjenkama radosti* svakodnevni događaji služe kao polazište za osobne, imaginativne prizore u kojima se isprepliću stvarno iskustvo, sjećanje i mašta. Umjetnica ne prikazuje događaje nužno onakvima kakvi su se zbili, već ih iz vlastite perspektive preoblikuje i povezuje prema logici asocijacije. Ono što je nekoć bilo stvarno tako postaje polazište za ono što se pamti, zamišlja i osjeća. Tako se na nekim platnima igraju videoigrice, na nekima se kiseli paprika i sanjaju srne, a negdje se samo čini da se nešto događa. Motivi slika proizlaze, dakle, iz vrlo konkretnog, a nerijetko i intimnog svijeta: bosanski ćilim, međimurska pokladna maska, autoričina mačka, njezina braća, prijatelji, razgovori i mali događaji koji bi izvan slike možda prošli gotovo nezapaženo. No kada jednom uđu u sliku, ti motivi prestaju biti samo dokumenti svakodnevice, oni postaju nositelji značenja i osjećaja, a upravo se u tim malim, naizgled nevažnim trenucima često skrivaju najtrajniji oblici sjećanja.

Zaigranost ovdje također nije samo tema, nego i metoda prikaza: sloboda povezivanja naizgled nespojivih elemenata, spremnost na začudnost, na stvaranje vlastitih pravila i sposobnost da se ono svakodnevno pretvori u nešto drugo. *Sjenke radosti* tako otvaraju prostor između onoga što pamtimo i onoga što smo s vremenom nadogradili vlastitom maštom, a značenje ovih slika nije zatvoreno u iskustvu autorice, nego se otvara u susretu s promatračem. Osobno iskustvo u njima tako prestaje biti sasvim privatno i postaje nešto prepoznatljivo i drugima – osjećaj da se prošlost nikada ne vraća u istom obliku, nego se svaki put iznova sastavlja od onoga što smo zapamtili, zaboravili, izmislili ili tek naslutili.

Možda upravo zato slike Monike Meglić djeluju poput prizora koje smo nekada sanjali, ali ih se više ne možemo sasvim sjetiti. Taj prostor između poznatog i nepoznatog postaje mjesto na kojem nije potrebno sve imenovati, objasniti ni

GALERIJA KARAS

dovršiti, već doživjeti. Radost se pritom ne pojavljuje kao veliko i glasno iskustvo. Ona je tiha, poput sjene ili traga koji nam dopušta da prošlost ponovno proživimo, preoblikujemo i pogledamo iz drugog kuta. Tako pred *Sjenkama radosti* nije potrebno prepoznati sve motive ni pronaći njihovo „pravo“ značenje; dovoljno je dopustiti im da nas negdje odvedu – u vlastito djetinjstvo, u neko davno ljeto, u razgovor koji smo zaboravili, u bezbrižnost dana kojih se možda više ne sjećamo sasvim jasno, ali čiji nam je osjećaj ostao blizak.

Antonela Solenički

GALERIJA KARAS